USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci **žalobce: C. H. T.,** zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1033/LE - VL - 07 - 12 - 2002 ze dne 13. 10. 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 705/2003 - 27 ze dne 17. 9. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svou kasační stížností napadá usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 705/2003 - 27 ze dne 17. 9. 2004, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1033/LE - VL - 07 - 12 - 2002 ze dne 13. 10. 2002, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl ve smyslu ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

V kasační stížnosti podané k poštovní přepravě dne 23. 6. 2006 a v jejím doplnění ze dne 27. 11. 2006 stěžovatel uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a uplatňuje důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tvrdil, že mu napadené rozhodnutí nebylo nikdy doručeno a o jeho existenci se dozvěděl z evidencí Policie České republiky. Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení dle ustanovení § 33 zákona o azylu, neboť stěžovatel se sice v době vydání napadeného rozhodnutí nezdržoval v Pobytovém středisku S., nemohl však nahlásit soudu jinou adresu pro doručování, jelikož neměl jiné bydliště. Dále není z napadeného rozhodnutí dle stěžovatele zřejmé, zda se mu krajský soud pokoušel doručovat písemnosti (např. výzvu k odstranění vad žaloby či výzvu k doplnění). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak dle stěžovatele nevyplývá, na základě jaké skutečnosti dospěl soud k závěru,

že stěžovatel je neznámého pobytu, a z tohoto důvodu považuje napadené rozhodnutí za neodůvodněné a tedy nepřezkoumatelné.

Z obsahu soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti relevantní pro řízení o kasační stížnosti. Z úředního záznamu krajského soudu datovaného 7. 5. 2004 vyplývá, že stěžovatel dne 3. 4. 2004 svévolně odešel z Pobytového střediska S. Tehdejší právní zástupce stěžovatele krajskému soudu sdělil, že mu aktuální pobyt jeho klienta není znám. Dne 18. 8. 2004 byl krajskému soudu doručen přípis právního zástupce stěžovatele, kterým byl krajský soud informován, že právní zástupce již nebude stěžovatele v řízení před krajským soudem zastupovat. Dle ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. byl stěžovateli usnesením krajského soudu ze dne 24. 8. 2004, č. j. 24 Az 705/2003 - 23, ustanoven opatrovník. Z úředního záznamu krajského soudu datovaného dne 10. 9. 2004 vyplývá, že stěžovatel se do pobytového střediska nevrátil a aktuální místo jeho pobytu nebylo známo. Napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o stěžovatelově žalobě dle ustanovení § 33 zákona o azylu, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. V odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatel pobýval naposledy v Pobytovém středisku S., odkud dne 3. 4. 2004 odešel a místo jeho pobytu není známo.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud mimo jiné zjistil, že stěžovatel v Pobytovém středisku S. pobýval mimo jiné od 11. 11. 2003, odkud dne 3. 4. 2004 svévolně odešel. Ze správní spisu dále vyplývá, že od 10. 10. 2004 pobýval stěžovatel ve Věznici v B. a od 19. 0. 2004 ve Věznici v O.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda byla kasační stížnost podána včas. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o místu, kde je třeba kasační stížnost podat.

Jak již bylo uvedeno výše, krajský soud dne 7. 5. 2004 zjistil, že stěžovatel dne 3. 4. 2004 opustil Pobytové středisko S. Jelikož stěžovatel krajskému soudu nesdělil, kam je mu možno po opuštění pobytového střediska doručovat písemnosti, obrátil se krajský soud s dotazem o sdělení pobytu na tehdejšího právního zástupce stěžovatele. Ten však krajskému soudu sdělil, že mu současný pobyt stěžovatele není znám, a později soud informoval o vypovězení plné moci. V návaznosti na tyto skutečnosti pak krajský soud postupoval správně, jestliže stěžovateli, jehož pobyt nebyl znám, ustanovil dle ustanovení § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. opatrovníka. Před vydáním napadeného rozhodnutí se krajský soud opětovně pokoušel zjistit pobyt stěžovatele, avšak neúspěšně. Ze správního spisu je patrné, že ani příslušné orgány žalovaného nebyly informovány o aktuálním pobytu stěžovatele, neboť stěžoval opustil pobytové středisko svévolně a místo svého nového pobytu nikde nehlásil. Námitka stěžovatele, že neměl jiné bydliště a nemohl tedy soudu nahlásit jinou adresu, zde nemůže obstát, neboť stěžovatel opustil místo, kam mu mohlo být doručováno, z vlastní vůle. Ze soudního ani ze správního spisu nevyplývá, že by bylo stěžovateli jakkoli bráněno v pobytu v Pobytovém středisku S. Jestliže se stěžovatel rozhodl z vlastní vůle dosavadní místo pobytu opustit, bylo v jeho vlastním zájmu, aby soudu sdělil adresu,

na kterou by mu bylo možno doručovat. To však stěžovatel neučinil a krajský soud tak postupoval správně, jestliže stěžovateli ustanovil opatrovníka.

Napadené rozhodnutí bylo opatrovníkovi doručeno v pátek 24. 9. 2004. Dle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. mohla být kasační stížnost proti napadenému rozhodnutí podána ve lhůtě dvou týdnů po doručení napadeného rozhodnutí. Byl-li stěžovateli ustanoven opatrovník, počala lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti běžet ode dne doručení napadeného rozhodnutí opatrovníkovi. Pro běh lhůty je právně bezvýznamné, jestliže se stěžovatel dozvěděl o doručení napadeného rozhodnutí až později z evidencí Policie České republiky, jak tvrdí v kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 130/2004 - 33, www.nssoud.cz). Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den (§ 40 odst. 3 s. ř. s.). Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo doručeno opatrovníkovi stěžovatele v pátek 24. 9. 2004. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v sobotu 25. 9. 2004 a skončila v pátek 8. 10. 2004. Stěžovatel kasační stížnost podal až drahně po uplynutí zákonné lhůty. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat důvodností kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu - kasační stížnosti - nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu